

ALBINA

REVISTA SAPTĂMINALĂ A AȘEZĂMINTELOR CULTURALE

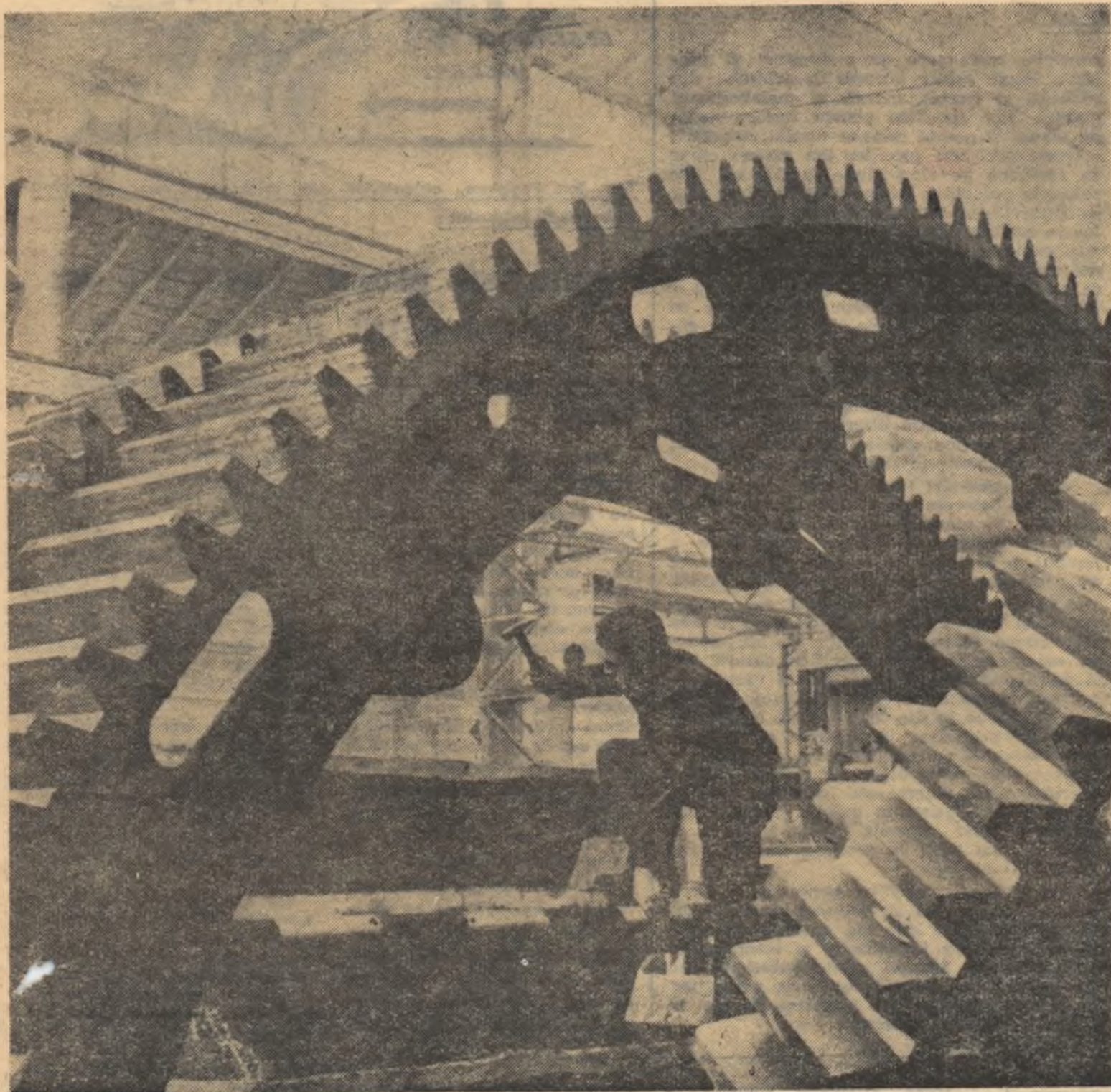
Anul 44 • Seria II • Nr. 727 • Miercuri 29 noiembrie 1961 • 8 pagini — 15 bani

Convocarea ședinței plenare a C. C. al P. M. R.

Biroul Politic al Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Român a hotărât să convoace pentru ziua de joi 30 noiembrie a.e. ședința plenară a Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Român, cu următoarea ordine de zi:

1. — Darea de seamă a delegației Partidului Muncitoresc Român la cel de-al XXII-lea Congres al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice.

2. — Examinarea prevederilor proiectului de buget al statului pe anul 1962.

CUCU ION

Contrast.

PARTIDUL

Partidule, în aprige furtuni,
Cînd jalea noastră dogorea bătrînă,
Ți-au dus în luptă steagul, cei mai buni,
Și-ades, căzînd, nu l-au lăsat din mînă.

O, nu ți-a fost sub vremuri să te-ndoi,
Cînd ți-apăsau grumajii uragane —
Ci te-au urmat flămînzi și rupti și goi
Poporul de la seceri și ciocane.

Căci tu, căldură le turnai în piept
Și ochilor le ajutai să vadă,
În noaptea țării, care-i drumul drept,
Cum lanțurile-n colb aveau să cadă.

Pîndit de gloanțe, hăituit, ascuns —
Dreptatea-ți aspră și muncitorească —
Jungherul pin-la os cînd ne-a ajuns,
Vulcanii i-a făcut să clocotească.

Tot ce fu putred și fu boieresc
Pierit-a. Clocotirăm ca o lavă,
Ca pe pămîntul nostru strămoșesc
Poporul liber, să trăiască-n slavă.

VICTOR TULBURE

UZINA

Aici se dospește aurul și soarele
Și curge peste vreme bogăția
Retortelor pline;
Privirile vorbesc senine,
Mîinile puternice
Înfiorate de flacăra ce se modelează
Nasc statuile timpului
Și timpul răspunde prin tine
Ornic prin țaria de creste.
Uzina distilează aurul și soarele;
Fluvii curg peste zăre
Și urcă pe schele
Cu polenul mîinilor pe ele.

MARIA OCTAVIAN

„Mergeam cu o căruță de la Rîmniceni la Măicânești — și-a început povestirea Cornelia Coman, directoarea Casei raionale de cultură din Brăila. Cît a ținut drumul am tot vorbit cu căruțașul, colectivist din Măicânești, și timpul s-a scurs repede. La un moment dat omul meu a aruncat o vorbă care m-a pus pe gînduri.

— Potcovarul de la noi — zice el — are cele mai multe zile-muncă. Chiar și decît cei din sectorul zootehnic care obțin producții bune.

— Cum vine asta?

— Apăi, noi la gospodărie, avem 330 de cai. Asta înseamnă 1320 de potcoave. Se cheamă că potcovarul nu mai prîdidește cu lucrul”.

Căruțașul avea dreptate. Colectiva din Măicânești face lucrările în cîmp mecanizat și are și autocamion. Ea are însă totodată și un număr exagerat de cai.

Așa s-a născut la Măicânești ideea unei serii de calcul. Directoarea de cămin de aici, Constanța Manolache, a luat de la contabilitatea gospodăriei datele necesare. Cît consumă caii de prisos, cite vaci s-ar putea hrăni din asta, cît lapte s-ar fi obținut, și ce venit în lei.

În unele părți nu-i ușor să-i faci pe oameni să renunțe la cai. Așa că n-a fost numai o simplă seară de calcul, ci o expunere convingătoare în favoarea factorului rentabilitate.

Nu unul, ci sute de exemple vin să confirme că munca cultural-educativă constituie un sprijin puternic pentru activitatea practică. Aceasta nu mai e de mult o noutate. Activiștii culturali, intelectualii de la sate, în imensa majoritate își îndeplinesc misiunea lor culturalizatoare cu abnegație și pasiune. Nici n-ar putea fi altfel. Totul în jur a crescut o dată cu ei și-n fiecare lucrușor care n-a fost și care ține de viața de azi, recunosc și strădanția și patosul lor creator. Ei și-au subordonat neprecupețit eforturile consolidării neîncetate a gospodăriilor colective, lărgirii sectorului socialist, folosind în acest scop popularitatea și

aprecierea de care se bucură căminul cultural în viața satului. Viața a arătat că acei activiști culturali care cunosc în amănunțime obiectivele pe care le slujesc, își duc bine misiunea pînă la capăt. Cei mai mulți dintre ei sînt și colectivisti sau din familii colectiviste și legătura aceasta de ordin moral joacă aici un rol pozitiv. Dar cu sau fără această înru-dire, ei, absolut toți, au datoria să cunoască realitatea gospodăriei colective și a satului.

Un factor de ordin organizatoric și îndeobște cunoscut, ne arată o dată mai mult cît preț se pune pe legătura vie și curentă dintre căminul cultural și gospodăria colectivă. Din consiliul de conducere al căminului cultural fac parte, după cum se știe, în afară directorului de cămin, președintele gospodăriei colective, brigadierii și colectivisti fruntași.

Ce minunate posibilități de informare oferă

APROAPE de VIAȚĂ

aceasta directorului de cămin, bibliotecarului, instructorului de brigadă.

Așa stau lucrurile la Oltina, regiunea Dobrogea. Gospodăria de aici este puternică. Activitatea ei ridică multe și interesante probleme. Ele sînt tot atîtea subiecte pentru formațiile artistice din comună. Pentru o cît mai completă și bună oglindire a lor, conducerea căminului și a gospodăriei colective a luat inițiativa alcătuirii unei foi volante decadale, redactată de activul cultural, sub îngrijirea organizației de bază P.M.R. Cîte la cîmp de brigadierii, ele au dat neașteptate efecte. Inițiativa s-a răspîndit curînd în multe alte comune din țară.

Cunoașterea realităților gospodăriei a devenit o călăuză în acțiune pentru activul cultural, mai mult, o necesitate expresă. La tot mai multe școli poți întîlni afișat în perete de către

cadrele didactice planul de producție al gospodăriei. El le dă acestora cele mai precise coordonate pentru activitatea lor.

La bibliotecile din Jurilolca, Valea Seacă, Nisipari s-au instituit fișe de cititori pe profesii și sectoare de producție din g.a.c. Pe fișa ciobanului Constantin Cirop din Basarabi aiudăm trecute titluri ca „Producții mari de lînă fină și semifină”, „Îngrășarea oilor la pășune și în stabulație liberă” etc. Mai interesant este că pe fișele îngrijitorilor de animale sînt trecute de mîna bibliotecarei cifrele de producție ale sectorului zootehnic și ale fiecărui îngrijitor, în parte. Bibliotecara se interesează periodic care e mersul producției și organizează acea acțiune cu cartea pe care momentul producției o reclamă mai cu tărie.

Poate că vor citi rîndurile acestea și vor trage concluziile ce se impun tovarășii Viorica Prîner din Lăpușul-Maramureș și Oprea Ionescu din Cîndești-Ploiești, și alți directori de cămine culturale.

În comuna Lăpuș, de exemplu, multe dovezi vădese că întovărășii din comună doresc să intre în gospodăria colectivă. Delegații ai întovărășirii au și făcut, de altfel, vizite gospodăriilor colective fruntașe din apropiere. Ei ar fi trebuit la înapoiere să-și povestească impresiile. Căminul cultural n-a luat însă nici un fel de inițiativă. Așa stau lucrurile și la Cîndești-Ploiești. Aici, în timp ce brigada de agitație repetă de zor un program de astă-primăvară, echipa de teatru pregătește piesa „Conu Leonida” față cu reacțiunea”.

Realitatea cea nouă a satului, bogăția vieții colectiviste, a inspirat și inspiră adesea în lucrările lor oameni de știință, scriitori și artiști. Sînt, credem, cu atît mai multe temeiuri pentru activiștii culturali care trăiesc în imediata ei apropiere să o cerceteze profund și multilateral, să facă din ea firul diriguitor al activității lor obștești.

Brigada din Becicherecu

Intr-o seară, spectatorii aflați în sala căminului cultural din Becicherecu Mic, au făcut cunoștință cu un nou personaj al brigăzii artistice de agitație. Aparând pe scenă, acesta s-a recomandat scurt: — Sint Pavel... Bănățeanu Pavel, de fel din Nerău.

Colectivității (comuna e colectivizată în întregime) au bătut din palme în semn de aprobare și l-au poftit să-și continue cuvântarea. Pavel le-a spus oamenilor că e în trecere spre Timișoara, unde ar avea treburi. Pe drum a aflat că aici, la Becicherecu, ar fi o gospodărie milionară, că munca în cadrul ei e organizată pe brigăzi complexe „și că membrii colectivității capătă avansuri lunare”.

Programul artistic, ingenios alcătuit, în care un interpret avea rolul lui Pavel, oaspetele venit din altă gospodărie colectivă să învețe din experiența celor din Becicherecu, a continuat până târziu. N-a rămas sector de activitate al gospodăriei despre care să nu se fi amintit.

A doua zi, și în următoarele, Pavel al nostru împreună cu întreaga brigadă artistică de agitație din Becicherecu, a putut fi văzut pe scenele căminelor culturale din Parta, Veșenoa Nouă, Ciarmata, Biled și altele.

„...La noi — arată brigada — ziua de 17 a fiecărei luni, e zi de avansuri. Aj muncit, te înfățișezi la casierie, ți se numără banii, ți iei frumușel și... faci loc la alții. Nimeni nu zăbovesște, pentru că toate se fac cu rindulială.

La 17 octombrie bunăoară, Milivoj Milin a încasat 756 lei, Matei Rizale a luat nu mai puțin de unsprezece sute. Și asta pentru zilele lucrute numai în septembrie...”

— De unde atîta băneț?

— Care sînt sursele de venituri ale gospodăriei?

Iată întrebări la care cei din Becicherecu se așteaptă întotdeauna în astfel de împrejurări.

— Surse de venituri bănești sînt multe, după cum multe au fost și discuțiile avute în ultimii ani pentru creșterea lor.

— Cîte vaci cu lapte avea gospodăria acum trei ani?

— 40 de capete.

— Dar construcții?

— Un singur grajd și un siloz.

Culturile de bază sînt cerealele și îndeosebi grîul și porumbul. De aici o primă învățătură, popularizată și susținută prin conferințe și discuții: „Un puternic sector cerealier favorizează înființarea și dezvoltarea unui sector zootehnic la fel de puternic. Favorizează însă e puțin spus. Dacă vrem să facem o

agricultură rațională, apoi se impune chiar, dezvoltarea creșterii animalelor”.

A doua învățătură decurge din prima. „Un sector zootehnic puternic, care să aducă venituri însemnate, este de neconceput fără construcții corespunzătoare”.

Și în privința aceasta — povestește brigada — au avut loc dezbateri, însuflețite, la Becicherecu, au fost exprimate multe păreri, unele bune, altele mai puțin bune. Au biruit ale celor care priveau mai departe, susținînd cu ardore dezvoltarea multilaterala a gospodăriei. Rezultatul? În trei ani, numărul bovinelor a crescut la 549 capete, din care 184 vaci cu lapte, restul fiind juninci și tineret. Să adăugăm acum și 1.240 de oi, 847 porci, aproape 800 de găște. În 1961, sectorul zootehnic va totaliza un venit de 1.300.000 lei, adică în medie peste 108.000 lei pe lună. Face să ne ocupăm cu creșterea animalelor? Păi la Becicherec nimeni nu se mai îndoiește de asta...

Dar în sectorul vegetal numai cerealele se pot cultiva?

La început, cam așa se pune problema. Dar de cîțiva ani încoace, lucrurile s-au schimbat. Alături de floarea soarelui s-a pus sfeclă de zahăr. Alături de sfeclă, tutunul și apoi cînepa. Industria are nevoie de materii prime. Iar gospodăria colectivă de venituri bănești pentru dezvoltarea fondului de bază și pentru sporirea veniturilor fiecărui colectiv.

Din nou se fac calcule și cei din sală ascultă: „Cînepa 850 de mii, sfecla de zahăr 550 de mii, tutunul 300 de mii, iar floarea soarelui 250 de mii. Total, aproape două milioane. Să mai adăugăm și cele 550 de mii realizate de la grădina. Cele trei sectoare: zootehnic, culturi tehnice și grădinăritul, aduc în acest an un venit care se va ridica la cca. 3.800.000 lei, ceea ce înseamnă că în fiecare lună numai de la aceste sectoare intră în casa gospodăriei un venit de peste 316.500 lei.

Brigada artistică de agitație din Becicherecu Mic, raionul Timișoara, a prezentat o serie de programe pentru a împărtăși din experiența dobîndită de colectivității de aici și altora. Și brigada are să popularizeze. Gospodăria colectivă „Drum Nou” din Becicherecu va ajunge la sfîrșitul acestui an să aibă un fond de bază de 5 milioane. Tot la 5 milioane se vor ridica și veniturile bănești totale ale gospodăriei, iar valoarea zilei-muncă va ajunge la peste 40 lei.

CL. MUNTEANU

Aspect de la consfătuirea raională a colectivităților fruntași din raionul Alexandria, regiunea București.

CONSFĂTUIREA COLECTIVIȘTILOR FRUNTAȘI DIN RAIONUL ALEXANDRIA

Peste 300 de colectivități fruntași din raionul Alexandria, întruniți zilele acestea într-o consfătuire raională și-au ales delegații la consfătuirea pe țară a țărănilor colectivități — convocată de Biroul Politic al C.C. al P.M.R. pentru a doua jumătate a lunii decembrie.

Sub îndrumarea organizațiilor de partid, gospodăriile colective din raionul Alexandria au înregistrat progrese mari pe linia consolidării lor neconținente. Astfel, proprietatea obștească a gospodăriilor colective din raion s-a ridicat de la 13,5 milioane lei în 1959, la

90 milioane lei la 1 noiembrie a.c., iar fondul de bază a crescut în aceeași perioadă de la 7 milioane lei, la peste 50 milioane lei. Colectivității au vîndut în acest timp statului, pe bază de contract, însemnate cantități de produse vegetale și animale, fapt pentru care cele 54 gospodării colective din raion și-au sporit veniturile bănești de la 7,9 milioane lei în 1959, la 62,2 milioane lei în 1961.

Consfătuirea raională a colectivităților fruntași din Alexandria a mijlocit un vast schimb de experiență între cei

prezenți. S-a adevărit aici încă o dată că agrotehnica e chezașia recoltelor mari. S-a relevat totodată rolul suprasaturării solului cu îngrășăminte ca și al densității plantelor. Consfătuirea a stabilit măsurile pentru fertilizarea în raion a suprafeței de 8.560 hectare pentru obținerea unei recolte de porumb de 5.000 kg. la hectar în 1962.

Adunarea a ales pentru Consfătuirea pe țară a țărănilor colectivități 23 de delegați: președinți de g.a.c., brigadieri, șefi de echipe, colectivități fruntași.

Colectivității din Voivoda au obținut în acest an supraproducție la porumb. Din sporul de producție ei au suplimentat contractările cu statul cu încă 6,5 vagoane porumb boabe. Iată-i încărcînd un ultim transport.

În legătură cu rînduielele de altădată, păstrez din copilărie o imagine care mi s-a încrustat foarte bine în memorie și pe care n-am s-o pierd niciodată. Într-un sat căzută într-o vale noroioasă din nordul Moldovei, exista o „bancă populară”. Școala nu era, nici dispensar, nici cămin cultural ca acum. Era doar o crîsmă și „banca populară”. Se cheamă că la o bancă omul își depunea economiile lui bănești și se împrumuta atunci cînd avea nevoie. De economii nu putea fi vorba, pentru că în anii aceia înainte de 23 August 1944, un țărăniș obișnuit, adică un țărăniș sărac, nu putea aduna două parale lalolată. Dar de împrumutat se împrumuta, amăgindu-se că peste un an, sfoara lui de pămînt, ajunsă năzdrăvană peste noapte, va acoperi datoria. Se-nflege că această minune nu se întîmpla niciodată.

Într-o bună dimineață, în satul acela azvîrlit într-o groapă hleioasă, a apărut perceptorul însoțit de jandarm și trei căruțe goale. Ceata asta de irozi a început să colinde satul și să încarce buclucurile datornicilor.

Și asta se întîmpla mereu, în mi de sate răspîndite pe pămîntul țării. Pe atunci, de cîte ori vedeam sau auzeam de o „bancă populară”, știam că aceasta reprezintă și concepția despre economii a statului burghez-moșieresc, că este încă

unul din mijloacele de a-l ruina pe omul muncitor, de a-i lua și cămașa de pe el și lingura de la gură. Se mai putea citi pe garduri și pe ziduri: „Stringe bani albi pentru zile negre!” Zilele erau negre toate, dar chipul banului nu putea fi alb, pentru că era cîștigat cu sudoare și sînge.

Nu mă îndoiesc că asemenea amintiri întunecate sînt încă vii în memoria multora dintre cititorii noștri. Ei pot măsura drumul uriaș

vernisire, ca și alte relații între cetățeni și stat. Cum altfel s-ar putea explica faptul că într-o singură unitate industrială, cum sînt Uzinele „Grivița Roșie” din Capitală peste 90 la sută, adică aproape toți muncitorii, sînt depunători la C.E.C.? Faptul că în această întreprindere s-au numărat numai în ultima săptămînă 200 de noi depunători, înseamnă în primul rînd că oamenii muncii pot să economisească o parte din salariul lor. Mai în-

Din carnetul SCRITORULUI

RODNICIA BANULUI ECONOMISIT

străbătut de atunci și înțelege o dată mai mult care este funcția banului azi, în țara noastră care construiește socialismul. Zilnic pe prilejul să aște că milioane de oameni ai muncii de la orașe și sate își depun economiile lor pe librete C.E.C., adică le încredințează statului ca unui gospodar cîștit și priceput. De la copilul de școală pînă la bătrînul pensionar, mai toți purtăm în buzunar carnetul acela care dovedește o altă concepție despre chi-

seamnă că ei preferă să încredințeze statului economiile lor, conștienți că ajută în acest chip uriașă operă de desăvîrșire a construcției socialiste. Este într-adevăr o mare satisfacție să știi că banul tău, din chipa depunerii lui la Casa de Economii, își începe un drum rodnic și plin de frumusețe. Ca într-un basm l-ai putea urmări cum bate drumurile țării, cum suie la munte și coboară la Marea cea mare, cum îneco prin milioane de mîini și fiecare îl

poartă și îl ocrotește cu grijă, ca pe o părticică din averea noastră, a tuturor. Privind marile construcții ale socialismului, orașele noi, uzinele și hidrocentralele, spitalele, căminele culturale, școlile și teatrele noi, încerci satisfacția de a ști că și banul tău e pus acolo o fărîmă de putere și de frumusețe. Și-apoi, el se întoarce cu prisos și îmbogățește căminul tău, îl înzestreaază cu minunatele produse ale industriei noastre.

De curînd, am fost în satul de oare pomeneam la începutul acestei însemnări. Printre mii de lucruri noi, am văzut la cooperativă și motociclete care-și așteptau cumpărătorii. Și aceștia nu au întîrziat să vină Doisprezece colectivități și-au cumpărat motociclete din economiile lor — și asta într-un sat unde altădată boarfele oamenilor erau scoase la vizare cu toată.

„Săptămîna economiei” organizată între 23—30 noiembrie a.c. a fost un bun prilej de a măsura nu numai sumele pe care cetățenii le încredințează statului spre păstrare și fructificare, ci și transformările din conștiința oamenilor, dezvoltarea acelei forme de colaborare economică posibilă numai într-un stat socialist, unde interesele individului se îmbină armonios cu cele ale colectivității, ale întregului popor.

NICOLAE JIANU

UZINA DIN MUNȚI

La Gălăuș, pe locul unde odinioară o întreprindere capitalistă mohorâtă și primitivă storcea vraga oamenilor și pustia fără milă verdele pădurilor, își înalță azi silueta un complex modern al industriei noastre socialiste, împrumutând o frumusețe nouă peisajului de munte.

În trecut sătucul împrăștiat între dealurile Ormanului și Platoneștilor era înconjurat de masive mari de păduri ce se întindeau pînă sus în virfurile Călimanului. Decenii de-a rindul cele 14 gateri ale fostei societăți „Lomaș” au devorat pădurile de pe Voivodeasa și Purcelu, de pe munții Bătrîni și ai Bilborului, ai Corbului și altora, lăsîndu-i pustii, numai piatră. Au fost distruse în goana după profituri cît mai mari, o imensă bogăție și un peisaj frumos.

În 1956, la Gălăuș au sosit excavatoare care au început să răscolească pămîntul. Gălăușul devine un mare șantier. În februarie 1959 uzina a și produs primele fișii de furnir. Și din sătucul pînă atunci aproape necunoscut, începură să pornească spre toate colurile țării placajul și furnirul. Gălăușul a fost scos din anonimat. Numele lui îl poartă azi produsele sale și peste granițele țării.

La procesul de transformare a sătucului de ieri în Gălăușul cel nou mă gîndeam cînd am sosit aici într-o seară de toamnă. Uzina se vedea de departe, într-o lumină al-

băstruie fluorescentă, care se răsfîrgea peste dealurile din apropiere și peste apele liniștite ale Mureșului.

Metamorfoza lemnului

De la buștenii de fag pînă la furnirul subțire ca hîrtia, lemnul străbate un drum lung, cu peripeții. Pînă să ajungă placaj sau plăci aglomerate, el va trebui îmbăiat, trecut prin aburi fierbinți, va întîlni cuțite uriașe, cu tășul ca o lamă... Să-l însoțim în călătoria sa prin fabrică.

Brațele podului rulant au scos un trunchi de fag dintr-un bazin mare, unde făcuse o baie îndelungată. Lemnul este transportat apoi într-o cameră de aburire, pentru a se înmuia. După cele două băi, trece la o „vizită medicală”. Un muncitor îl examinează cu minuțiozitate. Plimbă de-a lungul lui un „detector magnetic” care sesizează dacă lemnul are în trupul său impurități (schije de fier, pietricele) care ar putea strica cuțitele. Lemnul curat și sănătos primește apoi viza de intrare în fabrică. Intră într-o hală spațioasă și înaltă. Îl primește o atmosferă îmbietoare. Lămpi de neon împrăstie o lumină albastră odihnitoare. Ascultă zumzetul lin și uniform al mașinilor în hala imensă și ți se pare că te afli nu într-o fabrică ci pe puntea unui vapor care a pornit în larg.

Abia ai aruncat o privire în jur și

trunchiul de lemn a și început să se învîrtească pe o mașină (numită deruler) cu o iuteală amețitoare. Se apropie de niște cuțite mari și cît ai clipi din ochi, din bușteanul acela gros au început să se desprindă fișii lungi și subțiri ca pinza. Trunchiul de fag a devenit furnir.

Lemnul rămas de la derulare și care nu mai dă furnir, trece la o altă mașină, cu o formă ciudată. O bară de oțel cu tăș la capăt, care funcționează ca un piston de locomotivă, îl despică în bucăți. Bucățile de lemn intră la tocătoare și trec apoi prin diferite mori unde sînt zdrobite și măcinate. Trec apoi prin alte dispozitive și operațiuni. Vor fi selectate și uscate, amestecate apoi cu clei și alte substanțe... La capătul drumului, lemnul coboară de sus ca un cârbor nesfîrșit pe o pantă de fier. E lucios, galben-auriu și încă fierbinte. Bușteanul care adineauri a fost zdrobit și măcinat, s-a transformat în plăci aglomerate.

O adevărată școală

Dar cine sînt meșterii care transformă fagul cel tare în foi subțiri de furnir și fac din așchiile aurii, scîndură nouă? Mulți din ei sînt tineri, din Gălăuș sau din alte sate. Tărîncuțe din cătunele munților și foști ciobani care au coborît pentru a învăța o meserie nouă. Printre fetele care au intrat atunci pe poarta uzinei sînt multe care priveau cu uimire și chiar cu oarecare spaimă mașinile complicate, pe care azi le minuiesc cu pricepere și îndemînare. Printre ciobanii coborîți din munți au fost și din cei care nu văzuseră în viața lor o unealtă mai complicată.

La Gălăuș nu se transformă numai lemnul. Se transformă și oamenii. Combinatul e și o adevărată școală. O școală de calificare și totodată de formare și transformare a caracterelor. Cîți muncitori nu s-au calificat aici, cîți nu s-au transformat sub înfrîurirea colectivului și în primul rînd a comuniștilor, devenind oameni cu o înaltă conștiință și un larg orizont cultural. Influența educativă și transformatoare a combinatului e prezentă în viața multor muncitori de aici. Iată numai un singur exemplu.

Dumitru Avram e un tînar de 22 de ani. Părinții lui au fost țărani săraci. A rămas orfan de mic copil. Pe șantier a venit cînd au început lucrările și s-a calificat ca fierar betonist. A îndrăgit uzina, la construcția căreia participase, și a rămas aici. Cu doi ani în urmă a terminat cursurile de calificare, iar azi e muncitor la secția de placaj. Pe șantier a fost primit candidat, iar în uzină a devenit membru de partid. E muncitor fruntaș, deosebit de conștiincios și modest, exemplu și pentru alții. „Aici în uzină am devenit om” spune el și trebuie să auzi cum rostește această frază, pentru ca să înțelegi mai bine sensul ei profund. Cînd a venit pe șantier, Dumitru Avram dăduse mult de furcă celor cu care lucra. Era tare încăpățînat și deseori certat cu disciplina. Așa spun muncitorii mai vîrstnici și o recunosc și el. Azi e cu totul altul. Are o comportare exemplară și desfășoară o frumoasă activitate obștească. E membru în echipa de teatru și în echipa de dans a clubului, citește mult. E o adevărată plăcere să-l ascultîi vorbind de „Se-tea” lui Titus Popovici, de schițele lui Cehov, de romanele lui Dumas sau de alte cărți.

— Comuniștilor le datorez cel mai mult în viață. Ei mi-au ajutat să mă calific, ei mi-au deschis ochii, ei mi-au dat prima carte în

mînă — spune el amintindu-și cu dragoste și recunoștință de grija pe care i-au purtat-o comuniștii Ion Vasile, Adalbert Hasaneș și alții.

La Gălăuș te întîlnești peste tot cu pasiunea de a învăța. La sfîrșitul unui schimb vezi muncitori îndreptîndu-se cu cărțile în mînă spre școală sau venind de la școală la lucru. Sînt elevii liceului seral de pe lîngă întreprindere, sau muncitorii care urmează cursurile de calificare. Aproape o sută de muncitori urmează liceul seral, 112 oameni frecventează cursurile de calificare, iar alți 120 audiază lecțiile universității muncitorești din Gălăuș. Cînd îi vezi pe muncitorii de la derulare sau de la secția pla-

treprinderi. vătat să de-ducă placaj citori de la Blaj, Tg. Ji-

La început sala de șed varășul Luc întreprinder bun sosit u tori de la S tru a urma de șase luni placaj ai co au fost prin jurați de c inginerilor derii din G torului în m

Bazinele de depozitare a buștenilor

caj ascultînd lecțiile profesorilor sau aplecați deasupra cărților de studii, gîndul te poartă fără să vrei către trecut. Îți apare imaginea muncitorului forestier de altădată, vîlăguit, ținut în cea mai neagră ignoranță de către exploataatori. Îți aduci aminte de epitetul pe care domnii îl foloseau în trecut pentru a-și arăta disprețul față de acești muncitori. „Incult ca un tăietor de lemn” spuneau ei cu dispreț cînd vroiau să dea exemplul tipic al unui om lipsit total de cultură. La Gălăuș am asistat la un concurs „Cine știe, cîștigă”, pe tema „Viața lui Lev Tolstoi”. Peste 200 de participanți ascultau răspunsurile concurenților. Am avut impresia că mă aflu la un examen al vreunei facultăți, așa de frumos se răspundea la întrebări. Concurenții? Muncitorii de la derulare și secția placaj, elevi din clasele IX—X ale liceului seral.

În multe produse ale întreprinderilor de industrializare a lemnului din țară se găsește o parte din contribuția combinatului din Gălăuș. Pe adresa întreprinderii sosesc deseori mîstre de placaj și furnir trimise de unii muncitori din alte fabrici, care s-au calificat aici la Gălăuș. Le trimit pentru ca școala unde s-au calificat să vadă cum lucrează și cum aplică cele învățate. Aceste bucățele de placaj sînt totodată și semne ale recunoștinței foștilor elevi față de învățătorii lor. Gălăușul e un centru de calificare și pentru alte în-

plătoare. Dira fost și el m buție nu num a procesului educarea oar nist care con său educării de munca de lui, Ludovic știe să insufl tregului colec

— Lemnul sînte în viața născut pe un la masă de l mușetăm cu lemn. Creionu scrieți sînt te nului. Lemnul cărții pe care învățați atite: Invățați să-l cu să știți să-l n ceți în produ și de cea mai

Așa le-a v: rectorul uzine din nordul M Gălăuș me transformării

Gălăușul prindere indu: a educării soc aceasta m-am cat și m-am l nă. Era învăl nă albastruie răsfîrgea pes pier e și peste reșului...

CÎNTECUL PĂDURII

Materie primă de cîntec și vis,
pădurea de pâlîni cărări mi-a deschis
s-a ascult printre ramuri
prinosul deplin
al tuturor viorilor ce vin...

Și-am deslușit, în freacățul bizar,
a codrului imensă simfonie
și fiecare pâlînă mi s-a părut că-n dar
mi-aduce o vioară aurie!

Din seva caldă ce urca-n copaci,
deprins-am rostul cîntecelor dragi —
cînd fiecare notă
a paritului
nălta — spre oameni — cîntecul pădurii.

L-am învățat de-atunci
și-l cînt mereu
poporului,
pădurea-n care un lăstar mă simt și eu.

GHEORGHE SCRIPCA

combinat au în-
mirul și să pro-
ate mulți mun-
tele din Gherla,

i noiembrie, în
ombinatului, te-
ves, directorul
stit cuvinte de
de 25 munci-
veniți aici pen-
le de calificare
i specialiști în
tui din Suceava
aldură și incon-
muncitorilor,
cției întreprin-
Prezența direc-
or nu era întim-

Ludovic Illyes,
are o contri-
una organizare
ducție, ci și în
Este un comu-
nalt din timpul
nilor. Pasionat
crare a lemnu-
e un om care
stă pasiune în-
combinatului.

numărate folo-
enilor. Ne-am
lemn, mîncăm
asa ne-o înfru-
făcută tot din
îrția pe care
produs al lem-
eria primă și a
iși și din care
uri frumoase...
și cât mai bine,
i și să-l prefa-
mai frumoase
calitate...
lovic Illyes, di-
ctorilor veniți
i să învețe la
ul și tainele
ui.

umai o între-
E și o școală
a omului. La
cînd am ple-
in nou la uzi-
aceeași lumi-
scentă care se
urile din apro-
iniștie ale Mu-

R. IARAI

La centrul de raion Drăgănești-
Vlașca s-a încheiat de curînd
concursul pentru cele mai
bune texte de brigadă. A fost o
inițiativă pe plan raional demnă
de atenție. Criteriul de bază al
concursului a fost: „Felul cum o-
glindesc textele lupta pentru con-
solidarea economică-organizatorică
a G.A.C.” S-a mai urmărit îmbună-
tățirea calității textelor și operati-
vitatea lor.

Concursul a însușit și mai mult
mișcarea brigăzilor de agitație. Nu-
mărul lor a crescut. Azi fiecare că-
min de centru are brigada sa. În
satele raionului erau înainte numai
12 brigăzi. În timpul concursului
numărul lor a ajuns la 24. Con-
cursul și-a mai pus ca sarcină să
atrage în brigăzile artistice de agi-
tație cît mai mulți colectivști. În
brigada căminului cultural din
Naipu, fruntașă în concurs, sînt 12
colectiviști și 4 intelectuali. La No-
vacii, din cei 9 interpreți, 5 sînt co-
lectiviști. Nu s-ar putea spune prea
multe despre calitatea artistică a
unor texte, dar că cele mai multe
brigăzi și-au făcut din gospodăria
colectivă obiectivul central, o putem
afirma cu certitudine.

Brigada din Naipu a găsit pen-
tru realizarea acestui lucru și o
idee originală. Două din persona-
jele brigăzii se numesc ziua-muncă
și bunăstarea. Textul rezolvă artis-
tic corelația economică dintre ele.

Sînt ziua muncă / Mă știți cu toți
/ Mătușa-i bunăstarea / Procentii-
mi sînt nepoți / Iar dacă am su-
rori / Mai bune și mai multe / Fac
zilele frumoase / Și casele avute.

Mai departe și, după cum se ve-
de, bine inspirat, autorul textului
precizează: Mai trebuiește însă
un lucru stabilit / Nu pentru zile-
muncă se luptă negreșit / Ci pen-
tru calitate; să știți c-o treabă
bună / E un spor la cantitate.

Ilustrarea cu exemple e edifica-
toare și dă efecte neașteptate.

La praștia porumbului din acest
an n-au lucrat toți la fel. Și lată
cum în aceeași brigadă de cîmp,
echipa a V-a condusă de Andrei
Nicolae făcînd praștia de mîntu-
ială a obținut de 2 ori mai puțin
porumb decît echipa a IV-a a lui
Dumitru Ghețu, unde oamenii nu
obișnuiesc să dea treaba peste
cap.

Cu ajutorul brigăzii dezbateră
problemei calității lucrărilor a de-
venit publică.

Brigada artistică de agitație din
Naipu e bine informată. Directorul
de cămin are un caiet de însem-
nări care poate să fie foarte bine
și al unui brigadier. Și-a însemnat
date despre creșterea șeptelului
(cu amănunte de ordin strict zoo-
tehnic), producția de lapte, orarul
de hrănire etc. Și ca o concluzie
răsună în programul de brigadă:

Umbă zvonu-n tot raionul / Că
făcuserăm milionul / Însă-i zvon fără
temei / Nu-i un milion, sînt trei.

Programul brigăzii din Naipu în-
trunește multe calități, afară de
una, operativitatea. În colectivul
de creație al brigăzii, alături de di-
rectorul căminului găsești și pe di-
rectorul școlii, A. Vasilescu, și pe
Elza Petrache, profesoară de limba
romină. Textul a fost întocmit însă
integral de către director, vreme
de mai bine de 3 săptămîni. Adău-
gați la asta timpul necesar pregă-
tirii și prezentării spectacolului și
în mod inevitabil brigada apare
inoperantă pentru toate evenimen-
tele ce s-au petrecut în această
perioadă. E cunoscut faptul că pro-
gramul de brigadă este o operă
colectivă. Asta asigură pe lângă
calitatea textului și pe aceea că el
„pică” la momentul oportun.

Brigada din Voivoda, raionul A-
lexandria, repetă în mod frecvent

Se impart rolurile. In curînd la Naipu, brigada artistică de agitație va
prezenta noul său program.

OPERATIVITATE CALITATE EFICIENTĂ

Veselia, veselia, umple azi gospodăria...
(Moment din programul brigăzii artistice de agitație din Voivoda)

refrenul **Satul e milionar**. Pe el se
brodează, de altfel întreg progra-
mul.

Veselia, veselia / Umple azi gos-
podăria, / Rid și grînele în hambar
/ Satul e milionar.

Avuția colectivei se răsfinge a-
supra celei personale. La împărți-
rea avansului colectivistul vrednic
cîntă: Partea care mi s-a dat / N-a
fost de doi saci jumate / Pe care-i

„Satul e milionar...” Textul de
brigadă explică în monolog, dia-
log, în versuri și proză, în scenete
și cîntece, că aceasta se datorește
dezvoltării ramurilor anexe. Grădi-
na de legume, pe aceeași supra-
față ca anul trecut, a adus un ve-
nit dublu. Auziți minune. Păi cum
s-ar putea altfel, cînd au arat tot
terenul la adîncime cu tractoarele
S.M.T. (așa cum nu făcuseră cu

Documentare la locul de muncă. Ion Enache, director al căminului cultu-
ral din Voivoda, stînd de vorbă cu îngrijitorii de animale de la gospodăria
colectivă.

aburci în spate. / Ci s-o car, măi
frățieoare / Mă-ncurcai cu vreo trei
care.

Spuneam la început că un conți-
nut interesant, bogat în idei, trece
pe planul al doilea stingăciile de
formă. În textul brigăzii din Voi-
voda se definește, cu ton didactic
oarecum, metoda retribuției suppli-
mentare: „...pe lângă venitul de ba-
ză de zile-muncă, colectivștii mai
primesc sub formă de retribuție sup-
plimentară, în bani și natură, o
parte din sporul de producție rea-
lizat.” Aflăm aici, cu mare satis-
facție, că pe suprafața de 434 ha.
de porumb boabe, colectivștii de
aici au obținut un spor global de
producție de peste 17 vagoane po-
rumb. Și că ei au suplimentat canti-
tatea contractată inițial cu statul cu
6,5 vagoane.

un an înainte) și l-au îngrășat în
întregime cu mînișă? Mai adău-
găm faptul că roșiile le-au valori-
ficat în acest an cu o lună mai de-
vreme, fiindcă au pus un soi tim-
puriu și le-au transportat repede la
oraș cu camionul cumpărat între
timp. Sectorul zootehnic în plină

dezvoltare le-a adus anul acesta
un stert de milion venit. Acum se
mîndresc cu cei 50 de viței obți-
nuți din prăsilă proprie și cu fap-
tul că producția de lapte pe cap
de oale a sălțat într-un an la 52
litri. Anul trecut au avut șase gropi
de porumb siloz, iar acum au 17.
Venitul gospodăriei în 1961 depă-
șește prevederile cu 300.000 le..

„Satul e milionar...” cîntă cît pot
de tare artiștii brigăzii.

★

Cu tot progresul pe care l-au
realizat în ultimul timp, brigăzile
artistice de agitație din raioanele
Drăgănești și Alexandria mai au
multe de făcut pentru îmbunătăți-
rea continuă a calității programe-
lor. Există la cele mai multe texte
monotonie de stil. La unele bri-
găzi, primul ca și al 10-lea text din
repertoriul unui an începe cu ace-
lași clasic moș care spune o va-
riantă nouă. În programul brigă-
zii din Cucuruzeu e o izbitoră să-
răcie de idei. În cea mai mare
parte a lui, textul se mărginește să
pună față în față exemple de frun-
tași și codași. Alte probleme
n-au mai întîlnit oare textierii la
gospodăria colectivă de aici?

Foarte adesea programul abundă
în generalități. După ce au silit
auditoriul să asculte o jumătate de
text, de-abia în cealaltă jumătate
se intră propriu zis în subiect, a-
dică sînt prezentate fapte din viața
gospodăriei agricole colective
(vezi programul din Asan-Aga).

Metodiștii celor două case rati-
onale de cultură să se aplece, cu
înțelegere dar și cu multă exigen-
ță, asupra textelor ce le sînt trim-
mise, să dea indicații mai minu-
țioase. Dintr-un referat de cinci
fraze al metodistului casei de cul-
tură din Alexandria cităm: „Pro-
gramul trebuie să fie concis și
mobilizator. Tratați totul la modul
general, presărînd exemplele din
comună. Încheierea lipsește. Spor
la muncă.”

Observațiile sînt juste, dar fă-
cute cu maximă zgîrcenie. Bine ar
fi fost să se facă trimiteri directe
la anumite pasaje, cu slăbiciuni
de fond. Textierii brigăzii artistice
din comuna Poroschia — fiindcă
despre ea este vorba — ar fi fost
astfel mai bine ajutați.

Brigada artistică de agitație de-
vine zi de zi o formație de tot mai
mare popularitate. Ea trebuie să se
situeze la înălțimea prețurii care
i se acordă. Să facem totul pentru
ca programul înfățișat sătenilor să
fie oglinda fidelă a realității, cu
calități artistice alese și cu un
pulernic conținut educativ.

VIRGIL TOSO

MÎNUIȚORII DE SOARE

Sub raza mînuită cu ispravă
Oțelul îndirjit se domolește.
Se-ndoaie-ascultător și se unește
Și la conturul vrut, fără zăbavă

Ce rădăcini nebanuite oare
Au prelungit sudorii pînă-n soare,
De-l stăpînesc în țevi și robinete
Țesînd cu el cargouri pe-ndelete?

GRİȘA GHERGHEI

De pe tot GLOBUL De pe tot GLOBUL

Cronica evenimentelor internaționale

Saptămîna trecută a fost deosebit de bogată în evenimente politice de mare însemnătate. La Novosibirsk (U.R.S.S.) au avut loc convorbiri oficiale între N. S. Hrușciov, președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S. și Urho Kekkonen, președintele Finlandei. J. F. Kennedy, președintele S.U.A., s-a întâlnit la Washington cu cancelarul R. F. Germane, Adenauer, întâlnire care a marcat începutul seriei de discuții ce vor avea loc între reprezentanții Occidentului pentru a se pune de acord asupra politicii lor de viitor în problema germană și în alte probleme. De Gaulle, președintele Franței, a sosit și el la Londra unde a avut convorbiri oficiale cu Macmillan. Brazilia a restabilit legăturile diplomatice cu Uniunea Sovietică, iar la O.N.U. au fost adoptate câteva documente de mare însemnătate, printre care rezoluția cu privire la transformarea continentului african într-o zonă denuclearizată și rezoluția cu privire la interzicerea folosirii armei nucleare și termonucleare. La toate acestea trebuie adăugate: reluarea tratativilor de la Geneva în problema încetării experiențelor cu arma nucleară și Declarația guvernului sovietic dată în legătură cu această importantă problemă.

În Declarația guvernului sovietic se arată că: „Congresul al XXII-lea al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice, analizînd sub toate aspectele particularitățile actualei situații internaționale,

a confirmat în modul cel mai elocvent că în timpurile noastre menținerea păcii este o sarcină realistă și realizabilă. Calea justă și sigură spre acest țel trece prin înlăturarea dezarmării totale și generale, sub un control internațional eficient. Uniunea Sovietică crede în forța ideilor și nu în forța armelor”.

În același timp, în Declarația guvernului sovietic se face guvernului puterilor occidentale propunerea de a se începe imediat un acord corespunzător cu privire la interzicerea experiențelor cu arma nucleară în atmosfera, sub apă și în spațiul cosmic, și să înceteze orice experiențe nucleare subterane pînă la realizarea unui acord în legătură cu sistemul de control asupra exploziilor subterane, ca parte integrantă a sistemului internațional de control asupra înlăturării programului de dezarmare generală și totală. Uniunea Sovietică propune, de asemenea, ca la tratative să ia parte și Franța și ca toate puterile nucleare să-și dea consimțămîntul „de a nu efectua nici un fel de experiențe nucleare cîl timp durează tratativele”.

Popoarele lumii așteaptă și cer ca actualele tratative dintre puterile atomice să dea rezultate concrete și pozitive. Dacă și puterile occidentale vor da dovadă de înțelegere, atunci speranțele popoarelor vor fi realizate, se va ajunge la încheierea unui acord pentru încetarea experiențelor nucleare și se va face astfel un pas însemnat spre înlăturarea pericolului unui nou război mondial.

Manifestație de protest în Bruxelles împotriva bazelor militare vest-germane din Belgia.

NOTE POLITICE

Dreptul de trecere

Agențiile de presă anunță că trupele țării N.A.T.O., și în-deosebi trupele vest-germane, vor avea dreptul de trecere și de staționare pe teritoriul belgian. Proiectul de lege care conferă acest drept trupelor țării N.A.T.O. a fost adoptat recent de Parlamentul belgian.

Iată încă un act care demonstrează, fără putință de tăgadă, cîrădăia dintre cercurile guvernante din Belgia și militaristii vest-germani. Dar, dacă aceasta este voința diriguitorilor, nu aceasta este și voința poporului belgian, care cere să fie lichidate bazele militare de pe teritoriul belgiei și să se înceapă tratative între marile puteri pentru soluționarea pe cale pașnică a problemelor litigioase.

Gura păcătosului...

După cum se știe, Consiliul de Securitate a început discutarea noii agresiuni a S.U.A. împotriva poporului dominican. Faptele sînt în bună parte cunoscute. Statele Unite au trimis în apele teritoriale ale Republicii Dominicane o escadră militară cu scopul de a veni în sprijinul regimului odios al lui Balanguer (actualul președinte al Republicii Dominicane).

S-au găsit însă și unii care au încercat să justifice acțiunile Statelor Unite. Printre ei a fost, în primul rînd, Sanchez, actualul reprezentant al R. Dominicane la O.N.U. (care l-a reprezentat însă și pe Trujillo, fostul președinte asasinat în acest an). El a elogiat politica lui Balanguer și a preamărit „mărinimia” stăpînilor săi nord-americani. Ca să fie mai convingător Sanchez l-a adus cu sine, pentru a depune mărturie, pe Atiles,

liderul opoziției”. Acesta a vrut, într-adevăr, să-l sprijine pe reprezentantul Republicii Dominicane. Dar... l-a ajutat cu funia pe spinzurat. În plină ședință a Consiliului de Securitate. Atiles a comparat flota americană cu un polițist care „face ordine”.

Fără să vrea, Atiles a spus lucrurilor pe nume. Pentru că într-adevăr monopolistul din S.U.A. cu transformarea Statelor Unite într-un jandarm internațional, gata să intervină cu brutalitate oriunde și oriunde, pentru a înăbuși țipete de eliberare a popoarelor

Tot ce se poate

O știre recentă anunță că von Papen a cerut autorităților din Baden-Württemberg (R.F.G.) să-i plătească o pensie ca fost maior în statul major al Wehrmachtului (armata hitleristă - n.n.) și ca fost ambasador al Germaniei la Viena și Ankara.

Von Papen este un hitlerist notoriu. El a contribuit în calitate de cancelar (1932) la venirea lui Hitler la putere și a servit fără șovăire regimul hitlerist.

Cererea lui von Papen este de-a dreptul o nerozinare. În statul de la Bonn însă, unde hitleristii bine cunoscuți ca, Globke, Heusinger, Poetsch și alții ocupă funcții înalte în aparatul administrativ și în armată, n-ar fi de loc de mirare ca cererea lui să fie rezolvată favorabil. În Republica de la Bonn numai partizanii păcii și înțelegării între popoare sînt persecutați; în schimb foștii hitleriști se bucură de toată bunăvoința și sollicitudinile autorităților.

S. LAZAR

AFRICA ACUZĂ COLONIALISMUL!

● Africa reprezintă 20,5 la sută din suprafața globului pămîntesc și e locuită de 2 la sută din populația lumii. În subsolul ei se află cele mai mari zăcăminte de uraniu din lumea capitalistă; 34,4 la sută din zăcămintele de minereu de fier din lumea capitalistă; 74,9 la sută din zăcămintele de minereu de crom; 51,4 la sută din cele de cobalt; 90,2 la sută din cele de diamant; 47,3 la sută din zăcămintele de cupru, precum și multe alte bogății. Cu toate acestea, Africii îi revine numai 1 la sută din producția industrială mondială și mai puțin de 3 la sută din venitul mondial.

● În perioada postbelică venitul mediu anual pe cap de locuitor în Africa este de cel mult 75 de dolari, adică de 5 ori mai mic decît venitul mediu al unui european. Muncitorul african are un salariu de

12 ori mai mic decît muncitorul european, iar câștigurile țărănilor sînt și mai mici.

● Durata medie a vieții populației bătășime din Africa este de 23-30 de ani. Sistemul de asistență medicală e foarte redus; în preajma proclamării independenței, un medic revenea în Nigeria la 52.965 de locuitori, în Togo la 33.000 locuitori, în țările Africii occidentale la 30.000, în cele din Africa ecuatorială la 25.000, în Camerun la 23.000 de locuitori.

● Analfabetismul a atins în Africa proporții uriașe. În Somalia, în țările Africii ecuatoriale și ale celei occidentale 95-99 la sută din populația adultă e neștiutoare de carte. În celelalte țări ale continentului, analfabeții reprezintă 60-96 la sută din totalul populației adulte.

Iată ce-au lăsat în urma lor colonialiștii în Africa.

Viața amară a țăranilor din Chile

O colibă cu pereți de nuiele, cu o vatră mică de piatră și un cean negru atîrnînd deasupra. El e și oală de gătit și strachină. În colibă nu există nici masă, nici pat. Dorm toți pe așternuturi de paie, ca în grajd. Așa trăiesc majoritatea țăranilor din Chile, țara dintre Pacific și coloniile Anzilor Cordalieri, în plin veac al progresului tehnic.

Majoritatea țăranilor chileni, deposedați de pămînt și de drepturi, se află la discreția moșierilor. Peste 36 la sută din pămînturile cele mai roditoare sînt stăpînite de aproximativ 1.000 de moșieri, în timp ce 175.000 familii de țăranii posedă pămînt puțin sau foarte puțin, de pe care nu scot aproape nimic. O jumătate de milion de familii țărănești n-au pămînt de loc.

„Inquilinos” sînt urmașii foștilor țărăni. Ei trăiesc și astăzi într-o depen-

dență semifeudală față de marii proprietari. Un inquilino primește de la moșier adăpost și hrană în schimbul cărora el își vinde brațele sale de muncă și ale familiei. O altă categorie de țăranii chileni sînt dijmași, care dau moșierului jumătate din recolta obținută. Unii sînt și inquilinos și dijmași, adică pe lingă că muncesc la moșier, îi dau și jumătate din puținul pe care-l scot de pe peticul lor de pămînt. Acestora li se adaugă tragica „armată rătăcitoare” a muncitorilor agricoli, care n-au decît brațele și nici o resursă de trai. Ei sînt cel mai crunt exploatați. În sfîrșit, împrumuturile cămătărești, acordate de moșieri, constituie o formă frecventă de pauperizare și înrobire a gospodăriilor mijlocii.

Faptele tot mai numeroase vin să confirme însă că nerușinatei poște de îmbogățire a moșierilor

se împotrivesc tot mai dîrz lupta unită a țăranilor chileni. Comitetele sindicale, organizate la sate și ferme, unesc muncitori agricoli, inquilinos și dijmași. Numărul sindicatelor crește în ciuda faptului că ele nu sînt recunoscute de guvern. Creșterea lor reprezintă un fenomen de nestăvilit care îngrijorează profund pe marii latifundiași și pe guvernanți. Ideea de unire în lupta contra exploatarea și împotriva cîștigă tot mai mult teren. Sînt tot mai frecvente cazurile cînd același front unic împotriva samavolniciei moșierilor, reunește Asociația națională a agricultorilor, care cuprinde pe micii proprietari de pămînt, adesea și ei argați, cu Federația națională a muncitorilor agricoli. Amîntim și Asociația națională indiană din Chile, care urmărește să le redea indienilor pămînturile acaparate.

Iată de ce în Chile grevele muncitorilor agricoli se țin lanț. Este semnificativ că în ultimele alegeri parlamentare Frontul acțiunii populare, format din partidele comunist socialist și alte partide de stînga, au intrunit, în-deosebi la sate, numeroase voturi.

Țăranii au început să se constituie în comitete pentru reforma agrară. Ei cer desființarea moșiilor, alungarea cămătărilor și speculanților, asistență medicală, școli pentru copii. Țărănimea chiliană începe să devină o forță politică.

Poetii asernutesc Chile cu o spadă al cărei miner e încins de arșița deșertului Atakama, iar vîrfurile se reazimă pe ghețarii Antarcticii.

Exploatarea poporului chilian au început să se cam durmirească încotro se îndreaptă, de la o vreme, tăisul acestei spade.

V. TUDOR

Acești muncitori portoricanii din New York au trebuit să-și caute adăpost pentru o noapte, sub o scară. E normal cînd n-ai de lucru luni și luni în șir, să n-ai cu ce plăti chiria sau o cameră la hotel.

